

Зіновій Карбович

Знехтована потуга

1980

Зіновій Карбович

Знехтована потуга

1980

ЗНЕХТОВАНА ПОТУГА

Зовнішня політика Заходу стосовно російської імперії
під сучасну пору її чи можлива зміна?

Дотеперішня політика ЗСА й НАТО щодо російської імперії виходила незмінно з домовлень другої Світової війни у різних тактичних варіантах, але в зasadі не змінялася. Вона, зрештою, базувалася на традиційній брітанській концепції балансу сили — рівноваги сил — раніше в розмірі континентальному, регіональному, а з розгромом Німеччини й Японії та виходом на світову арену двох мілітарних надпотуг — ЗСА і СССР — у світовому масштабі. Західня Європа, ані Японія ще не стали надпотугами, що зумовлені передусім потужністю термоядерного й ракетового озброєння. Китай є потенційною надпотugoю у значенні технологічно-термоядерному, хоча кількістю населення нею безперечно є вже тепер. Проте ж натепер на важілі сучасної історичної дійсності стоять дві надпотуги у технічно-мілітарному значенні — СССР і ЗСА. Зовнішньополітична концепція кожного американського уряду досі звучить: втримати відповідну рівновагу збройної, зокрема термоядерної й ракетової сили між ЗСА і СССР. Це нічого нового. Повторення концепції Меттерніха і Бісмарка в Європі, якими захоплювався Кіссіндженер. Незмінне імперіальне думання, яке не узгляднє 1848 року, який змусив австрійського кайзера просити допомоги московського царя здушувати повстання Кошута.

Факту існування нової ідейно-політичної й моральної надпотуги в середині російської імперії ЗСА досі у своїй урядовій політиці не враховували. Расовим речником тієї політики був Ніксон, талановитий, безоглядний і рішучий державний муж, який відкрито уточнює свою концепцію, як концепцію політики ЗСА стосовно СССР: рівновага (збройних — атомових і ракетових) сил, як запорука миру. І ще стисліше: розрядка, відпруження, детант з обмеженням експансії СССР, або — детант з контейнментом (стримуванням загарбництва Росії). Отже комбінація політики Даллеса, зформульована ще за Трумена Кенаном в анонімній то-

ді статті Містера ІКС у «Форейн Ефферс», з політикою детанту, спертою на варіанті меттерніхівської рівноваги сил, дестосованої Кіссіндженом за пляном Ніксона до сучасного становища. Це діється при тих самих помилках, які робив Меттерніх, не добачуючи підпільних згривів, що згодом грінули й повалили імперію. Сам Меттерніх скінчив свою кар'єру в... Англії. А Ніксон... Воторгейтом і програною у В'єтнамі. Дотеперішня політика президента Картера була повна ілюзій квекера, який у своїй неознайомленості признався, що щойно Афганістан усвідомив йому загрозу Росії.

Америка з мотивів внутрішньоморального порядку, а почасти і своєрідної англосакської гіпокризії, у важкий час світової кризи, спричиненої большевизмом, попадає у рисковну скрайність, замінюючи расового політика, необхідного для протибольшевицької боротьби, безоглядного рукопашного борця на баптистського проповідника, який з гуманітарних мотивів суперперфектності провалює (з величими жертвами у пустині) визволення закладників і компромітую премогутню націю!

Президент Картер програв у пустелі тому, що Пентагон під його впливом плянував так, щоб врятувати закладників без жертв своїх і чужих, а при тому замість післати 16 вертолітів, піslav 8, щоб не розкрилася, мовляв, більша кількість іранцями. Якнайменший ризик, якнайбільше забезпечення, а вислід — протилежний!

Але було б помилковим недооцінювати американську потугу з приводу невдач Картера.

У зіставленні збройних сил ЗСА і СССР, навіть при сучасній перевазі СССР під оглядом термоядерної й ракетової зброї та су-хопутних військ і военної флоту, вирішальними будуть три чинники:

а) суцільність технології й економіки ЗСА у порівнянні з суцільною відсталістю технології й економіки СССР, який має надмірне озброєння, але без широкої всебічної економо-технологічної бази, тобто видно вершок піраміди, але без підґрунтя піраміди;

б) ініціативність, підприємчість, винахідливість вільної людини у протиставленні до робота під диктатом державного й партійного апарату;

в) найважливіший чинник, досі нехтований урядовою політикою ЗСА: поневолені нації на чолі з Україною, які з середини роз-

валюють імперію. Без узгляднення у стратегії Заходу того чинника немає перемоги Заходу.

Важливо відмітити, що у кризовій ситуації американський народ виявив більше політичного національного інстинкту, чести й гідності, патріотизму, ніж будь-який народ західної Європи! Американські народні маси здали іспит зрілості — патріотизму, краще, ніж їхній провід.

Уступлення Венса — корисний для справи протиболішевизму факт. Це людина школи «Форейн Ефферс Каунсіль», з якого здебільш виходили міністри закордонних справ, які йшли назустріч пристосовницькій політиці — співіснування, розрядки, рузвелтівщини! Відхід Венса — перемога здорових сил, які краще розуміють загрозу большевизму й як йому протидіяти. *Сила проти сили!* Два вирішальні дорадники президента — Бжезінський і Маскі, польського походження, можуть довести до зміни американської закордонної політики, а принаймні загострити її вістря проти російської імперії.

Негативну роль стосовно зміни політики ЗСА виконують Німеччина й Франція, які намагаються за всяку ціну продовжувати політику розрядки й співпраці на базі неіснуючої мілітарної рівноваги сил. Вони вважають, що немає альтернативи до політики розрядки. Вони не хочуть добавувати того, що Росія вживає всяки тактичні концепції взаємин зі Заходом лише як засіб для загарбання світу. У тіні детанту вона всадовилася в Анголі, Етіопії, Ємені, Мозамбіку, а останньо в Афганістані.

Бонн і Париж рятуються тепер безглаздою формулою про подільність розрядки, тобто її сповидного продовжування в Європі, а потурання агресії Московії поза Європою, що є самовбивством. Нафта Близького Сходу і сирівці Африки в руках москалів — totожне з капітулацією західної Європи перед Московчиною!

Вашінгтон досі стояв незмінно на зберіганні позицій Ялти і Потсдаму, що визнав безподільно в Гельсінках, пішовши далі Ялти, випереджуючи мирний договір, визнав ненарушність кордонів сучасної російської імперії, включаючи до неї теж т.зв. сателітні держави. У висліді респектування засади поділу сфери впливів, у тому розділення живого тіла покраїнних націй — В'єтнаму, Кореї, Німеччини — прийшла програна ЗСА у В'єтнамі, які відмовилися й силою не допустили Д'єма і Тіє маршувати на пів-

ніч визволяти уярмлений В'єтнам-Ганой. Закономірно ЗСА мусіли програти.

Розуміючи по-своєму кожну формулу взаємин з Заходом, Москва опановує Кубу з невдалою спробою Кеннеді змінити становище. І досягає стратегічного мостового причілка близько Нью-Йорку.

1959 року схвалена в часі президентства Айзенгауера (Даллес) однодушно конгресом ЗСА резолюція про поневолені нації у напрямку дії ЗСА за їх національне визволення й національну незалежність залишилася виключно для внутрішнього вжитку різних національних груп у ЗСА, без впливу на політику уряду.

Нерозривним складником закордонної політики ЗСА стосовно СССР — московської імперії не є концепція національного визволення поневолених народів і відновлення їх національних держав, тобто розвал імперії (хоча це було б теж у повній однозідності з резолюцією ОН про деколонізацію з 1960 (1970 і т. п.) так, як є постійно складовим первнем закордонної політики Москви ленінізм-марксизм-комунізм і «національно-визвольні війни» по цей бік залізної заслони, що є навіть зобов'язанням для уряду СССР, визначенім окремою статтею конституції СССР!

Вашингтон незмінно шанує Ялту, навіть тоді, як Москва її топче, наприклад, ЧССР 1968, чи Будапешт 1956! Або берлінський мур 1961!

Про те, що в обличчі резолюції конгресу ЗСА з 1959 бракує протидії уряду ЗСА є повним нехтуванням Закону конгресу 86-90 з 1959, не доводиться говорити. Той факт, що Москва, здобувши мілітарну перевагу (хвилево), рішила далі наступати, напавши на Афганістан на шляху до Перської затоки й нафтових піль, усвідомило нарешті ЗСА, що далі нікуди вже ховати голову в пісок! Становище для поневолених в СССР націй кращає!

Правда, ЗСА ще не хочуть ставити ставку на найбільше можну карту — поневолені нації, з різних причин. У тому з погляду страху, що це може а) спровокувати атомову війну, б) розвал російської імперії створить, мовляв, відкритим шлях навалу китайських мас на Європу і т. п.; в) капіталістична торгівля з великим комплексом легша, ніж з національними державами. Ці й інші аргументи неоправдані й цілком реакційні. Немає іншої альтернативи до атомової війни, як національні революції

поневолених націй, які зсередини завалять імперію, а на революції революціонерів не кидають атомових бомб, бо треба тоді кидати на свої власні окупаційні війська й колонізаторів.

Невільники чи в'язні ніколи не боронять неволі чи тюрми, хоча б на зміну диявола йшов вельзевул. Завжди вільні чи визволені нації проти нових наїзників будуть твердше боротися, ніж імперія проти імперії, ніж поневолені в імперіях нації за збереження імперій, тобто тюрми народів. Торгівля з африканськими державами після упадку імперій якось успішно розвивається й не вона — суттєва справа. Коли горять ліси, не час жаліти рож!

Повторювання німцями стереотипної фрази, що до розрядки немає альтернативи, тому Захід приневолений іти дотеперішнім шляхом, — тільки замість варіанту Брандта треба брати варіант Штравса, тобто «одночасно неможлива агресивна політика СССР проти Заходу й господарсько-технічна допомога від Заходу», — є обеззброювання Заходу. Москва говорить про розрядку, а продовжує від років експансію у цілому світі й у той самий час схвалює свою конституцію зі статтею про обов'язок СССР допомагати «національно-визвольним війnam і соціальним революціям» в розумінні «пролетарського інтернаціоналізму»!

Тупик, що в ньому опинився Захід, виходить з того, що він нехтує найважливішу силу нашого часу — національно-визвольні рухи поневолених націй в епоху розвалу імперій. Не було альтернативи до контейнменту Даллеса-Кенана (тобто до політики стримування), але прийшла політика співіснування і розрядки та знову «немає до неї альтернативи». Насправді її супроводжує систематична капітуляція Заходу по всіх континентах. Є два розуміння «детанту»:

а) статичний: статус кво поділу сфер впливів на базі рівноваги сил (Захід),

б) динамічна, плянова наступальна акція з окупуванням усіх нових країн зі зламанням збройної рівноваги сил (москалі).

У такій ситуації Захід мусить мати тривалу немінливу концепцію, сперту на тривалих факторах, а ними є ніколи й ніким невбите прагнення до волі й незалежності уярмлених націй, і на цьому первні будувати свою політичну концепцію! До цього йде закономірно.

Перелім створив Афганістан

Значення Афганістану не тільки у тому, що він це шлях Москви до Перського заливу й нафтових піль, але не менше в унаявленні величезної незламної сили визвольної національної й релігійної ідеї! Він та Іран, а теж Пакістан унаявнюють ще один чинник: дивовижну штучність державних конструкцій післямперіяльної доби Заходу. Ані Іран, ані Афганістан, ані Пакістан не є однорідними національними державами! Зокрема Іран і Пакістан є пригожим об'єктом для агресії Московії за помічю здійснювання статті конституції ССР про «допомогу національно-візвольним рухам», наприклад, курдам, азербайджанцям, кузстанцям (арабам), белуджистанцям та іншим. Навіть в Афганістані є лише 60 % афганців, коли в Ірані є 15 млн персів, а 18 млн неперсів!

Треба пам'ятати, що там, де стоїть російська нога, там народи стають проти цього варвара, а там, де її ще немає, наприклад, Белуджистан, Курдістан, є советофільство, русофільство, надія на «допомогу». Навіть Югославія з її різнонаціональним складом є можливим об'єктом розкладу з боку Московії зсередини, бо навіть серед (маленької) частинки хорватів є просоветські настрої.

Вага національної проблеми унаявлюється всюди! Більше того, релігійна й національна візвольна війна почалася! Суть не в тому, що революція Хомейні набрала дегенераційних форм і змісту, бо це революція секти ісламу-шиїтів, яка має в основі культ ненависті й помсти, але суть у тому, що націоналізм і релігія стають вирішальними чинниками протиросійського й против безбожницького походу: національного й релігійного, що його ми не відніні пропагуємо!

Перед ЗСА вирішальне завдання: пізнати глузд епохи, станути в авантгарді національного й релігійного походу проти імперіяльного й безбожницького агресивного московізму, або бути реакційною силою, що буде обороняти статус кво, як це було досі і — програвати! В'єтнам був проганий не військово, але політично, бо ЗСА були проти соборницької національної ідеї Д'єма й Тіє! ЗСА зберігали покраяне живе тіло нації! Наслідок — об'єднаний комунізмом В'єтнам, море крові, сотні тисяч утікачів на дні моря... Замість маршувати, визволяти північний В'єтнам, Ніксон вмаршував у Камбоджу 1970, щоб там знищити запілля в'єтконгу,

але застав — пустку. Переніс безпотрібно війну на територію Камбоджі, замість визволяти північний В'єтнам. Камбоджа стала дальшим об'єктом для імперіялізму Ганою, що скористав з маневру Ніксона. Так мститься нехтування національної соборницької ідеї!

Робимо незвичайно важливе для майбутнього розвитку подій і політики Заходу ствердження: найбільше реакційна народо- і людиновбивча імперіялістична безбожницька система усіх часів — російсько-большевицька, зіпхала найбільше свободолюбну, з історичної ретроспективи притулок переслідуваних (як українська Запорізька Січ), країну — ЗСА, до ролі захисника реакційного порядку, з погляду визвольної боротьби націй за їх незалежність і волю! Це торкається передусім народів поневолених в російській тюрмі народів, але й хорватів, курдів, азербайджанців північного Ірану, белуджів і т. п., яких ЗСА ставить у страшну позицію, зокрема курдів і белуджів прийняти данайський дар найбільших злочинців усіх часів — большевиків!

Чи в обличчі такого розвитку подій не набирає історичного значення двофронтова війна УПА-ОУН, яка не прийняла нічийого данайського дарунку!

Вихід для ЗСА: ясно й відкрито проголосити велику Хартію незалежності націй, уярмлених у російській імперії й необхідність розвалу цієї останньої найжорстокішої імперії світу та йти шляхом не політики розрядки й рівноваги сил, але висунути нову концепцію — визвольну! Отже, серйозно почати політику визволення. Тоді Москва буде зіпхана в позицію найбільше реакційної сили у світі й усі інші проблеми курдів, белуджів, хорватів і т. п. зійдуть на другий плян, коли головний ворог буде заатакований! А поневолені народи в міні-імперіях будуть свідомі, що Захід стоїть за інтегральну волю й незалежність, а не за статус кво рабства!

Трагічним теперішнього становища у світі є те, що ЗСА з НАТО боронять і гарантують включно з Гельсінками ненарушеність сучасного стану поневолення російським імперіялізмом десятків народів і сотень мільйонів одиниць, а теж недоторканість інших насильно утворених у наслідок другої Світової війни й після неї штучних державних конструкцій теж як наслідки упадку західніх імперій. НАТО і ЗСА відкидають усе нове, революційне, що суперечить великим традиціям американської визволь-

ної протиколоніяльної революції, в якій брали участь волелюбні борці різних націй Європи. ЗСА обороняють сьогодні збереження рабства й національної неволі на величезних просторах земної кулі, де панує зокрема Московія!

Не намагаючися навіть розкривати СССР як найбільше тиранську колоніяльну імперію усіх часів, а створюючи ілюзію однорідності її з одним якимсь «советським народом», як «новою історичною формациєю», ЗСА оправдують найнікчемнішу й облудну політичну стратегію Московії, як захисника уярмлених і поневолених національно й соціально в усьому світі, яка є насправді найбільшим поневолювачем народів і людей взагалі за всі часи історії! ЗСА віддали у світовому розмірі політичний ключ національно-визвольної ідеї й соціального визволення — Москви! Таким чином вона має важіль у руках в Ірані (курди й інші), в Пакистані (белуджі й інші), «об'єднала» В'єтнам, уже збаламутила дрібну частинку хорватів (події в Австралії з гаслами — «ліпше советська Хорватія, як американська Югославія»), в низці африканських країн і т. п., включно з частиною басків на Піренейському півострові, чи частиною північних ірландців.

ЗСА, колись революційна країна й авангард свободи, перетворилися в зберігача старих реакційних порядків меттерніхівської епохи в Європі з царями й кайзерами імперій проти кощутів і косцюшків, які допомагали визволятися американському народові! Чи не нагадує свідоме й плянове залишення президентом Айзенгауером і Даллесом на поталу москалям Малетера заявю, писаною до Тіта-Булганіна, що ЗСА не заінтересовані долею Угорщини, епохи здушеноого москалями визвольного зрыву Кошута?

Російська імперія дрижить на вулькані національних і соціальних революцій і зі страху перед ними переходить до наступу в оманливому чаді фальшу й облуди, як псевдозахисник національно- і соціально-визвольних рухів, щоб приховати свій колоніалізм і імперіялізм, свою колоніяльну імперію фразами про союз республік, що теж ЗСА представляють світові, як добру монету Москви, не пробуючи навіть розкривати правди про імперіо-колоніяльний характер т. зв. СССР!

На очах ЗСА твориться нове міжнародне право, наприклад, визнання тих самих прав за повстанськими арміями, що їх мають вояки регулярних армій, або резолюції ОН про легальність і етично-правне виправдання та необхідність допомоги, включно зі

збройною, народові поневоленому проти колоніяльного поневолення загарбника (з нагоди Намібії), резолюції ОН про деколонізацію світу, отже розвал теж російської імперії — ССР! Усі ці революційні складники у міжнародному праві для ЗСА покищо не існують! Вони їх «не знають», не приймають до відома.

Національна революція гряде в усьому світі поза, попри ЗСА! А ЗСА залишаються разом з усіма членами НАТО дрібничковими рятівниками, що пробують рятувати рожі, коли горять ліси!

Ляфает, який відіграв славну роль у визвольно-революційній війні американського народу, обертається в могилі, коли бачить ЗСА захисником реакції у світі!

Як довго ЗСА і НАТО захищатимуть статус кво Теграну, Ялти, Потсдаму, Гельсінок — уярмлення десятків народів і насильне поділення націй, вони належатимуть до реакційних сил світу!

Як довго ЗСА удаватимуть, що для них не існує Україна, Грузія, Туркестан, Білорусія, Азербайджан, Литва, північний Кавказ, Сибір, чи Вірменія, як центральна проблема у боротьбі за новий справедливий порядок у світі, їм не належить майбутнє!

Націоналістична революція у світі

Величезної національної революції у світі не спинити! Це є найвища форма універсальної революції усіх континентів, а передусім народів Європи, Азії, Близького й Середнього Сходу, а теж Латинської Америки й Африки. Це гряде націоналістична революція універсального характеру, що включатиме теж героїчні складники релігії!

Хомейні — дегенеративне релігійне, явище, але він — показник нової сили, що зроджується й якої в її благородній формі не здушити ні кому, ані ЗСА, ані тим більше москалям! Дегенеративний прояв ісламсько-сектантського шовінізму й імперіялізму шигтів прагне здушити національно-візвольні, націоналістичні прояви боротьби курдів, кузестанців, азербайджанців північного Ірану, белуджів й інших, але візвольний націоналізм тих народів переможе «оборону хомейнського «православ'я-шиїтизму» — прикриття для перського імперіялізму! ЗСА хочуть рятувати Іран, який утотожнюють з Персією, як ССР з Росією, а Югославію з Сербією!

Перед ЗСА, перед західньою Європою стойть злощасна або спасенна дилема для вибору — *стати на боці імперіяльної або національної ідеї* в цілому світі, бо людство стойть перед великою революцією націй! ЗСА, як досі, віддали ключ для перемоги не лише в перевазі мілітарних засобів, але в (блудному) захисті по цей бік заслони національно-визвольної ідеї москалям! Московія сьогодні є спроможна шантажувати Іран (чи Ірак) Курдістаном, Арабістаном (Кузістаном), південним Азербайджаном і т. п., Пакістаном Белуджістаном, Югославію Хорватією чи Македонією (болгарами). НАТО в обличчі цього вибрало політику *реакції* взагалі, тобто не торкати російської імперії й послідовно ніяких наболілих національних проблем світу взагалі, заховавшися за серпанок «попшанування» т. зв. міжнародних договорів *насилия*, підписавши гельсінські домовлення для «святого спокою»!

В обличчі національної соціяльної, а теж релігійної революціонізації людства, в обличчі творення нового революційного міжнародного права у зв'язку з резолюцією ОН про деколонізацію світу, з законом конгресу ЗСА з 1959 86-90 про *поневолені нації*, про захист ідеї розвалу російської колоніяльної імперії, у зв'язку з резолюцією ОН про міжнародноправну легальність допомагати збройно поневоленим націям проти колоніяльного ярма за незалежність і волю, — дотеперішня політика ЗСА і НАТО є на століття перестаріла, є тупцюванням на місці, коли визрівають нові, революційні, націоналістичні сили у світі, яких народження скорше зрозуміла Москва й намагається облудою, обманом, підступом і насилиям їх загнuzдати!

Виграє тільки той, хто піде тим силам назустріч. Це є нерозум боротьбу за національну чи соціяльну справедливість таврувати, як комуністичну затію. Хорватські самостійники чи курдські борці, белуджістанці, чи кузестанці (арабістанці), азербайджанці північного Ірану (коло 10 млн), північноірляндські соборники за з'єднання з материком Ірляндією, соборники Д'єма чи Тіє, соборники Парка, — не були ніякими реакціонерами чи комуністами, до категорії яких їх зараховували (залежно з якого гурту НАТО, чи Варшавського пакту) політики!

ОУН-УПА (двофронтову війну) німці ехидно зараховували до табору большевиків, а москалі до табору німців! Це треба нам пам'ятати при оцінці національної соціяльно-визвольних процесів у світі обабіч залізної заслони!

Виграна Заходу залежить від того, чи він піде назустріч світовій революції націоналізму в національно-визвольному й соціальному відношеннях! Ніяка інша система не врятує світу від большевизації включно з т. зв. християнсько-демократичною, але виключно націоналістична, бо для націоналізму рідна нація — це найвища спільнота на землі й члени рідної нації — брати й сестри, яких соціально-економічний визиск виключає націоналізм, поборюючи капіталізм з феодалізмом Латинської Америки чи Африки, а тим більше комуністичний державний капіталізм, що не знає нації, ані людини, але робота кляси люмпенпролетаріату — отару, будучи водночас новою формою російського імперіалізму!

Країни Третього світу мусять більше дбати про соціальне й культурно-політичне покращання долі своїх жителів, а не так про озброєння, щоб їхні можновладці втримували за своїм кляном чи племенем владу деспотів і визискувачів! З 20 мільярдів проданої зброї 70% закупили країни Третього світу замість хліба й засобів упромисловлення своїх країн! Доки не запанує у світі націоналістична система державно- і соціально-політична, буде голод, взаємогрізня в лоні народів, визиск, неписьменність і погоня за комуністичним чи капіталістичним фантомом! Націоналізм не уважає капіталізму ані тим більше комунізму придатною соціально- й економічно-політичною системою для визволених чи націй, що борються за визволення з кайданів неволі!

Афганістан поставив перед ЗСА і НАТО з усією різкістю центральну проблему нашого часу, від розв'язки якої залежить майбутнє світу.

Усі похідні питання міні-імперійок, яких ненарушність теж гарантує Захід зі страху перед хвилюєю стихійного зриву народів усюди там, де є національна кривда й неволя, будуть розв'язані справедливо, якщо основна проблема буде, як гордійський вузол, розтята!

Якщо ЗСА і НАТО, якщо вільний світ стане однозначно й рішуче: за розвал російської імперії усіх барв (а не забезпечуючи її збереження з приходом до влади Солженіциних, Сахарових, Максимових, НТС, Некрасових, тобто якщо зміниться режим) — на суворенні соборні національні держави усіх уярмлених народів на чолі з Україною. Це означає, якщо відкрито й дійово буде ідентифікувати СССР як російську колоніальну імперію, а не буде

облудно трактувати її — проти переконання — як «союз республік», замість як «союз» губерній чи райхскомісаріятів московського центру і

якщо дасть усебічну, у тому теж військово-технічну допомогу згідно з правом кожної нації на її самостійність і незалежність кожній поневоленій маскалями нації.

Це означає, якщо Захід рішиться поставити ставку на національно-визволальну концепцію, а не продовжувати усіма заходами зберігати російську імперію в будь-якій формі, зокрема в найбільше йому сприємливій, фіктивно «демократичній». Це чергова облуда Заходу, бо «демократичних» імперій не було, нема й не буде! Демократизм в окупуючій нації на її території ніколи не означає демократичного ладу у поневоленій нації! На демократичних шибеницях однаково, як на тоталітарних висіли ірландські чи альжірські борці, однаково на монархічних, чи на кромвелівських!

Якщо раз назавжди ЗСА розпрощаються з обороною існування російської імперії, якщо зірвуть з безглуздим захистом статус кво перед- і після гельсінського типу, у тому з т. зв. рівновагою сил і розрядкою, яка веде до вибуху нової Світової війни, і будуть вести політику визволення уярмлених большевизмом націй, тоді не існуватиме для Заходу багатонаціональностева проблема Ірану, ані тим більше Ірану Хомейні, проблема Югославії, чи Пакістану, бо всі ці питання — похідні від центрального — російської імперії, будуть розв'язані, як завалена буде російська імперія!

На кордонах Ірану, Туреччини, Пакістану, Афганістану і т. п., не буде тоді більше московського чобота! Не буде його на Середземному морі, — буде вільний Близький Схід, Ізраїль і арабський світ, і Персія також!

На нашу думку, ЗСА мусять, згідно зі своїми великими свободолюбними традиціями, вийти з протиprirodnoї американській духовості позиції оборони реакційної імперо-колоніяльної системи, а перейти на національно-революційне становище у дусі величних американських традицій. Не найбільше реакційна гено- і націовбивча російська імперіалістична нація має «нести» облудно «революційний порядок у світі у значенні національно-державної незалежності націй», але ЗСА повинні бути надією для курдів, белуджів, кузестанців, азербайджанців, туркестанців (таджиків, узбеків, туркменів), хорватів, македонців (болгарів), а зокрема,

уярмлених у російській імперії народів — українців, білорусів, грузинів, вірмен, північних кавказців, азербайджанців, ідеель-уральців, литовців, лотишів, естонців, карелофінів, туркестанців, сибіряків, поляків, болгарів, мадярів, чехів, словаків, східніх німців, румунів, албанців і інших уярмлених большевизмом націй. Не може бути такого становища, щоб ЗСА допомагали якомусь Хомейні, чи Тітові здушувати свободолюбивих курдів, чи хорватів, белуджів чи кузестанців, а москалі будуть їм ехидно «допомагати» у визвольній боротьбі, щоб згодом перетворити їх у свої колонії. Заява провідників, наприклад, белуджів у Пакістані про «безкорисну» допомогу СССР у їхній боротьбі мусить тривожити усіх борців проти російського імперіалізму! У добі націоналізму, Ірану, як суміші націй, не врятувати, але Персію — так! Пригадуємо — 15 млн персів проти 18 млн неперсів, 10 млн азербайджанців, 4-5 млн курдів, 2 млн арабів (Кузестан), мільйон белуджів. Це лише один з прикладів вулканічного становища в національних відносинах на Близькому і Середньому Сході. Через Белуджістан й інші національні проблеми Пакістан мусить тактично маневрувати, щоб москалі не скріпили своєю ехидною стратегією можливості вибуху національного вулкану цього геополітичного комплексу. Не забуваймо, що Ірак має не лише курдів. Зрештою, не лише цей геополітичний комплекс є залишками старих імперіяльних потуг, які творили штучні державні конструкції з погляду власних інтересів ради кращого опанування стосовних націй.

Ірану не годен буде врятувати перед тиском уярмлених там націй. Недаром співав Симоненко про «курдського брата»! Хомейні своїм шійтським шовінізмом, виключністю, сектанством, прискорює розвал Ірану. Курди теж ісламці (суніти). Отже суть не в релігійному комплексі, а передусім у національному. Вирішальним є національний чинник у комплексі: курди й перси, чи кузестанці, й перси, як свідчить, м. ін., голосна справа іранської амбасади в Лондоні. У боротьбі проти російського імперіалістичного загарбництва й воюючого безбожництва єднається в афганців національний і релігійний чинник, традиції націоналізму з властивими йому ісламськими первнями; хоча у боротьбі курдів проти персів може грати ролю конфесійний момент (суніти й шіїти, «католики» і «протестанти» не конче добра аналогія минулого), але вирішальним є національний: курди прагнуть незалежності! Обороняти панування 15 млн персів над 18 млн неперсів, у тому

над геройським курдським народом — Захід не буде спроможний. ЗСА не можуть вманеврувати себе у таке політичне становище, що вони будуть обороняти інтегральність Ірану, а москалі «підтримувати» національно-визвольну боротьбу курдів і ін. за незалежність. Цей гордійський вузол має тільки одну розв'язку, (бо тут ідеться не лише про один нарід курдів), а саме: ЗСА треба переставитися з позиції зберігача статус кво у динамічну позицію формотворчого нового чинника революційного ладу у світі по лінії визвольного націоналізму! А це означає — розкрити Москвію як реакційного оборонця статус кво, а Америці стати пробойовиком справедливого національного ладу у світі, пробойовиком національної ідеї проти імперіяльної, національного принципу організації світу проти імперіяльного. Передумовою такої революційної постановки, яка автоматично розв'язує проблеми похідного характеру типу Ірану, Югославії і т. п., є проголошення й активне здійснювання концепції розвалу російської імперії на національні незалежні держави усіх поневолених у ній народів, визначення й виказання факту, що СССР — це колоніяльна імперія, це «союз» не «республік», а це губернаторства, райхскомісаріати російського імперіяльного центру! З відкліком до різних міжнародоправних резолюцій, деклярацій, постанов ОН, Міжнароднього Червоного Хреста щодо повстанських армій, а теж резолюції ОН про легальність і обов'язковість підтримки збройної боротьби поневоленого народу проти колоніяльного гніту й поневолення, згідно зі засадами великої американської протиколоніяльної війни, з резолюцією конгресу ЗСА з 1959 про поневолені нації, уряд і парламент ЗСА повинні проголосити як мету американської політики — революційну зміну «порядку» насильства у світі на порядок національної незалежності й особистої свободи та соціяльної справедливості через розвал найбільшої реакційної тоталітарної, народоубивчої, колоніяльної російської імперії усіх барв і в дусі цієї постанови діяти! Вона має стати інтегральним складником американської закордонної політики так, як «пролетарський інтернаціоналізм», «національно-визвольні війни й клясові перевороти» є складовим суттєвим первнем російської закордонної політики!

І більше того: ця ідея включена в конституцію СССР, а ЗСА неспроможні через свою перестарілу конституцію навіть дати свого громадянства борцям за волю в СССР, які зрикаються росій-

ського громадянства, а просять громадянства ЗСА! У революційних часах мусять бути революційні зміни на усіх царинах життя боротьби! Нове революційне право міжнародніх взаємин твориться і Захід не може стояти на позиціях часів «святого», а радше святотацького альянсу давноминулих часів! Інакше виглядів на перемогу немає! А втім, як це так: американська протиколоніальна революція Вашінгтона була легальна, а збройно-революційна національно-визвольна протиімперіальна війна Чупринки проти московських загарбників — ні?!

Чи англійський король давав Вашінгтонові «довіл» на американську протианглійську революцію, визвольну протиколоніальну війну? Це є облуда говорити про нелегальність революції і повстань проти ворожих окупацій, бо таким чином боротьба де Голя була теж нелегальною проти німців і уряду Петена! Що за подвійна мораль?!

Лякаємося, щоб американський президент не став «Хомейні» волелюбного американського народу супроти курдів, чи белуджів, кузестанців, чи хорватів?! Так розвиваються процеси у світі! При цьому пригадуємо: не варта заперечувати ролі еміграційних провідників, які мають визнання і відгомін революційного підпілля батьківщини. Бо це нехтування провчило на прикладі Хомейні (мовляв, він старець), чи де Голя, чи навіть Леніна, що Захід не розумів ніколи революційних процесів, і не розуміє їх і тепер. Той факт, що уряд ЗСА не передбачив динамічної сили шйтівшовіністів у Персії, свідчить про повне нерозуміння теж націоналістичних революційних процесів в Україні, в Хорватії, Туркестані, Курдістані чи в Грузії . . .

В Україні видний лише вершок ледняка, вершок революційного вулкану. Як приайде вибух, Україна змете — у спілці з іншими поневоленими народами — усе реакційне. Ми прагнули б, щоб американці були на боці революційно-визвольних націоналістичних процесів у світі, зокрема в російській імперії, а не знаходилися в таборі реакції, протинаціональної і через те також протисоціяльної!

Це наші терпкі, але правдиві слова!

Почекаємо й побачимо. Наш конкретний запит звучить: чи ЗСА післи б зброю здушувати повстання, визвольну війну курдів проти Персії? Чи будуть гарантувати ненарушеність Ірану,

тієї мінімперійки, за ціну нафти якогось Бані Садра чи нового Керенського Ірану — Бахтаря? Курдів та інших уярмлених народів уже не здушити ані шиїтським персам, ані москалям, ані, підтримуваним можливо в майбутньому, якщо б до цього дійшло, перським Керенським-Бахтаром?

Час імперій безповоротно минув. Час мінімперій — не менше! Малі антанти, післяверсалльський світ з Польщею й окуповані нею ЗУЗ, білоруські західні землі і литовська Вільна і т. п., ЧСР з Карпатською Україною, з Румунією з окупованими чужими землями, з Югославією і т. п. і т. д. — це давноминулі часи, коли бацілі імперіалізму застрикували великороджави-переможці для вигравдання своїх загарбництв іншим народам Європи, і не лише їм! Тези Вілсона були фікцією, бо ані Україна, ані Хорватія, ані Словаччина, ані Грузія чи Білорусія, чи Туркестан з них нічого не мали. Середні і малі народи мали бути м'ячами у розгрі великороджав в Європі і поза нею.

Прийшов вирішальний час для ЗСА, щоб уярмлені народи орієнтувалися на ЗСА, чи це будуть курди, белуджістанці, чи хорвати, а не на облудну Московію, яка завтра зробить з них народів-рабів своєї імперії. Доля Кошути і Малетера повинна чогось навчити ЗСА. Там цар, а тут президент були помічниками окупанта або гнобителями народу, що повстав до волі. В основі цього лежала і лежить концепція реакційної світової системи: рівноваги сил між потугами, зі зnehтуванням ідейно-політичної надпотуги — поневолених націй, які мають ключ розв'язки світовополітичної кризи і загрози Гермагедону.

Підсумовуємо: якщо американський уряд і конгрес у цей страшний час не зрозуміють духа і значення епохи, — розвалу імперій, зокрема російської, і ролі уярмлених народів, — то опиняться в ролі Миколи I-го 1848-49 в Угорщині Кошути, чи Айзенгауера, допоміжника Булганіна і Хрущова, проти Угорщини Малетера. Більше того, реакційної сили, що зnehтувала епоху Чупринки, що була передвіском розвалу імперії! Навіть Петер Шолл-Лятур, сучасний німецький публіцист, пише у своїй найновішій книжці про те, як важко доводилося москалям здушувати УПА Чупринки, яка без чужої підтримки, — пише він, — боролася проти Московії до 1951 р., хоч теренові умови України не були надто пригожі для повстансько-партизанської війни, як це було, наприклад, у В'єтнамі, чи навіть нині в Афганістані.

Близький Схід, батьківщина трьох великих релігій світу, ставить перед ЗСА не лише питання нафти, не лише геостратетичну проблему, але далекосяжну наслідками проблему визвольного націоналізму поневолених націй цього геополітичного комплексу.

Це помилково уважати, що існує арабський чи ісламський бльок, спертий на расовій чи релігійній засаді єднання. Ірак у боротьбі з Іраном, Єгипет у конфлікті з іншими ісламськими країнами, зокрема Лівією. Ані раса, ані релігія не є вирішальними чинниками, але національний інтерес, який може сходитися з релігійним, але не мусить, ані тим більше з расовим. Араби і жиди — семіти.... Проти московського шовіністичного безбожницького імперіалізму стоїть з'єднана національна та ісламська ідея з їхніми старовинними традиціями волі й гідності афганців. Але на національному шійтському кострі горять національно-визвольні борці сунітської конфесії ісламу — курди. *Нація перерішує, її інтерес.*

Отже, стоїть так загострене питання: чи Америка буде здушувати посередньо чи безпосередньо нового Чупринку, Шаміля, Кошута, Малетера чи рідного Вашінгтона будь-якої поневоленої нації, зокрема москалями, Д'ема, чи «курдського брата» і тим чином буде не лише зраджувати свої великі традиції, але допомагатиме посередньо російському облудному імперіялізму (під кличами «визволення») загарбувати інші народи світу? Чи, навпаки, вона рішиться піти шляхом ліквідації російської імперії і тим чином теж автоматичного розв'язання похідних питань: визволення поневолених народів у ще існуючих мініатюрних імперіях, (які існують фактично радше в тіні большевицької найбільшої імперії світу) і забезпечення тривалого справедливого миру у світі?

Ніяких особливих ускладнень для західніх держав тоді з розпаду цих штучних державних конструкцій не буде, бо не буде російської імперіальної сили, що розгребе різними картами у різних становищах.

Одне слово до Олімпіяди в СССР. Частина Олімпійських ігор відбувається в Талліні, в Естонії, окупацію якої ніодна велико-держава Заходу не визнала, а навпаки, існують навіть легальні посольства балтицьких держав у західніх столицях. Отже, як це можливе, що Олімпійські ігри миру і дружби можуть відбуватися в окупованій країні, якої окупації не визнають ті, які мали

б брати участь в іграх на території цієї країни? А Україна? Як Захід може годитися на аналогічні ігри в Києві, столиці окупованої України? Чи дух класичної Олімпіади відповідає цьому і теж її теперішнім цілям?

Афганістан, мабуть, початок великого зриву народів імперії

Петер Шолл-Лятур, автор книжки «Смерть у рижовому полі», пише: «В Україні тривав збройний опір після другої Світової війни аж до 1951 р., хоча терен для червоної армії там був багато менше пригожий», ніж в Афганістані. Росія окупувала Афганістан не з метою забратися з нього. Мета її: ще один крок у напрямку опанування світу. Шлях — Перська затока, відрізання нафтових піль від Західної Європи і Японії. Про залишення москалями Афганістану немає мови, хіба що під тиском зброй Заходу, як це було з північним Іраном і Грецією після другої Світової війни. Але такого становища немає тепер. Картер не збирається стосувати збройного втручання.

Яка ж перспектива імперії, її військ в Афганістані? Найперше зasadничя річ: афганські повстанці, т. зв. муджагедін, обороняють фанатично свої землі перед ворожими окупантами і безбожницьким марксизмом. Це для них — свята національно-релігійна війна. 95% населення стоїть проти московського окупанта і маріонеткового уряду зрадника Бабрака Кармаля, який держиться виключно на багнетах москалів. Характерно, що перші окупаційні війська Московії, складені з узбеків, туркменів і таджиків, були скоро забрані назад тому, що вони браталися з мешканцями північного Афганістану тієї самої національності. Москалі післали на зміну інші національні частини, в більшості москалів.

Окупаційна армія цілком моторизована — танкові дивізії, ле-тунство-вертолети модерного типу (але без досвідчених піхотинців і вишколених для гірських боїв частин) мають усмирити країну. Червона армія внаслідок досвіду з невдач у другій Світовій війні має нині найсильнішу танкову армію світу, але для провадження регулярної наступальної війни на європейських рівнинах, а не для поборювання повстансько-партизанських відділів. При цьому логістика недомагає в червоній армії, бо через брак відповідної інфраструктури у східній та центральноазійській частині СССР поста-

чання від центру СССР мусить відбуватися передусім летунством. Це вже має свій наслідок ю зменшенні постачання до В'єтнаму. Червона армія стоїть уже перед серйозною проблемою роздрібнення сил, коли ще врахувати постачання своїх військ та наемників Кастра і ко в Африці... СССР обмежений у своїх ресурсах. Не забуваймо, що у другій Світовій війні масові постачання ЗСА врятували східній фронт.

Це правда, що повстанці (муджагедін) послуговуються примітивною, доморобною зброєю минулого сторіччя, хоча тепер частково вони отримали допомогу від деяких арабських країн, а навіть таємну поміч від Ірану. Повстанці (муджагедін) зате прекрасно визнаються в терені і мають за собою все населення, тоді коли зрадник Кармаль тримається лише багнетами і танками москалів, а його «армія» розкладена, цілі полки зі зброєю переходят на бік муджагедіну, борців за волю. Повстанці діють у горах і дебрах, маючи знамениті укриті печери, яскині, вириті природою в горах і скелях склонища, до яких доступ танкам чи вертолетам неможливий. Москалі пробують «викурити» повстанців газами і бактеріологічною зброєю, але це двосічна річ, бо цей спосіб ведення війни винищує частково також війська Кармала.

Москалі мають стотисячну армію, а повстанці коло 50 тисяч. Військо Кармала розбіглося, під «охороною» москалів Кармаль диспонує зaledве 20-30 тисячами вояків, малонадійних й нездатних для противартизанської війни, хіба що для поліційно-терористичних функцій. Щоб могти перебороти повстанців, необхідно — як твердять знавці — мати силове відношення 10:1, тобто москалі мусили б мати півмільйонову армію, на яку могли б спиралися. Зрештою, подібне становище було у В'єтнамі проти в'єтконгу. У високогірських теренах центральної Азії (Гіндукуш із 7.690 м), з глибокими нетрями і дебрами, розриваними гірськими пасмами, воювати червоній армії без порівняння важче, ніж проти УПА, а навіть як було для ЗСА проти в'єтконгу, хоч армія південного В'єтнаму взагалі не була розкладеною і масових дезертирств узагалі не було, як це є з армією Кармала, яка розлетілася б упродовж дня, якщо б не стояла там окупаційна армія москалів.

Отже, Московія стоїть перед твердим горіхом. На скору перемогу над муджагедіном рахувати не можна так, як собі уявляла Москва, і Захід, який чекав на «упаціфіковану» країну, щоб мог-

ти поїхати на Олімпіаду до Москви! Тепер москалі зосередили свою увагу на забезпечення міст і зв'язкових шляхів, поборюючи повстанців бойовими вертолетами і мисливськими літаками, і газами чи бактеріологічними двосічними засобами, проти яких згодом підійметься і наемна армія Кармаля, а й може він сам, щоб не бути задушеним власним народом. У В'єтнамі американці вживали теж подібних, передусім технічно-воєнних засобів, але ніколи газів. І не дали ради в боротьбі проти в'єтконгу з причини фальшивої політичної концепції, суперечної з плянами Д'єма й Tie.

Захід і арабський світ мусять постачати повстанців через Пакістан або Іран наземними протилентунськими ракетами, які необхідні для успішного поборення советських МІГ-24. На жаль, американці лише говорять, протестують, уважають вистачаючим бойкот Олімпіади в Москві чи невеликі економічні санкції, але не дають необхідної достатньої збройної допомоги афганцям. Проте виглядів на перемогу за короткий час в Афганістані Москва не має. Це буде, мабуть, Рубікон невдач, який закінчиться московським другим Конотопом.

Між Пакістаном і Афганістаном немає ясного кордону. По обох боках кордону живе войовничий народ паштунів. Коло мільйона втікачів з Афганістану знаходяться в пакістанській частині Паштуністану і вони будуть спільно з тією частиною, що в Пакістані, продовжувати визвольну боротьбу. Муджагедіни мають свої табори, своє запілля в Паштуністані. Перед москалями стане питання перейти визначену англійцями колись лінію «Дуранд» на півден, як це Ніксон зробив вмаршом у Камбоджу, замість визволити Ганой. Москалі, ймовірно, спрямують свою увагу на розвал Пакістану, творячи їм приязний автономний Белуджістан, щоб таким чином добитися до Індійського океану, що й було метою окупації Афганістану.

Здається, що сауді-арabi й єгиптяни дещо допомагають, мабуть за підтримкою ЗСА, афганським повстанцям. Ale ймовірно, що найсильнішим поштовхом для афганістанців є національно-релігійна спонука, яка дає їм віру у перемогу. Очевидно, москалі діють обережно, бо відокремлення Белуджістану від Пакістану і перетворення його в просоветську державну формaciю, чим відкрито б коридор для Москви до Перської затоки, може викликати збройну реакцію ЗСА. Отже треба припускати, що москалі ще довгий час

будуть товктися на місці, поборюючи в Афганістані повстанців, а ще не втручаючися до Белуджістану.

Як зараз можна переглянути становище, перед Москвою стоїть затяжний і довготривалий воєнний конфлікт в Афганістані, бо марш проти Пакистану витворить стан війни зі ЗСА і, з другого боку, можливість зудару з Китаем, який досягнув тепер озброєння балістичною далекосяжною ракетою із засягом понад 10 тисяч кілометрів, що зміняє глобальну стратегію. Нова міжконтинентальна ракета має мати об'єм і місткістю більший капацитет, ніж американський Титан-2, чи советський СС-9. Будова вже три роки тому китайськими інженерами багатомегатонної водневої бомби свідчить про те, що Китай більше присвячував уваги нуклеарному потенціялові, ніж балістичному. Далекосяжна і атомова зброя мусить іти рівнобіжно, бо тому 4 роки побудована китайська супербомба без носильника була б без успіху. Отже СССР мусить тепер серйозно враховувати небезпеку з боку Китаю, що може досягнути своїми ЦСС-Х-4-ракетами цілий СССР.

Якщо СССР замотається надовше в Афганістані і буде примушений слати ще сотні тисяч вояків, з невистачальним спорядженням, при невтомності боротьби героїчних афганців, загроза ускладнень всередині імперії буде щораз більшою. Буде теж більша і всебічніша мобілізація не лише ісламських народів вільного світу, але й усього Третього світу і держав Заходу, Японії і Китаю проти Росії. Чим довше витримають афганці у збройній визвольній боротьбі, тим гірша світово- і внутріполітична ситуація російської імперії. Якщо б ЗСА посилили тиск на СССР і не пішли на злагоду, а твердо зміцнювали ізоляцію імперії і розклад її зсередини, Афганістан став би вступом до Конотопу. Якщо б москалі рішилися на вмарш у Белуджістан, була б небезпека збройного зудару з ЗСА. Якщо не зарисують цього кроку, а будуть товктися в Афганістані, а Афганістанові помагали б модерною зброєю і вишколенням в орудуванні цією зброєю у вільних державах світу, то імперія була б висотувана систематично, і внутрішні ускладнення зростали б. Не забуваймо, що альжірську війну військово Франція виграла, яка зменшила альжірських повстанців до 6.000 рушниць, але це не перешкодило остаточній політичній перемозі альжірської визвольної революції.

Забрання назад російських військ з Афганістану є нереальним, бо це означало б зразу ліквідацію режиму Кармала і прого-

лошення військової теократичної ісламської республіки, як переможця над безбожницьким загарбницьким окупаційним московським ярмом. Трудно уявити собі, щоб російські дивізії забралися через Аму-Дар'ю на північ, бо чайже там живуть туркмени, таджики, узбеки, яких частина заселює північний Афганістан. Немає сумніву, що перемога афганців великим підбадьорюючим відгомоном відбилася б на всіх поневолених народах в ССР, починаючи від 50 млн ісламців. Якщо ЗСА й інші держави Заходу не допоможуть (як це вже не раз бувало) врятувати імперію, то Афганістан, тобто підтримана хоробра визвольна війна афганців, зможе бути початком кінця російської імперії. Москалі мають усі вигляди програти від тієї збої, якою вони воювали досі проти західних імперій, і не лише імперій — від партизанської війни. Від бумерангу.

Повстансько-партизанска війна

Незмінною успішною визвольною концепцією залишається, зокрема за умов термоядерного пату, повстанська й партизанска війна. Цікаво, що австрійський головнокомандувач генерал Шпаннокі розпрацював для Австрії якраз таку оборонну стратегію. В основу боротьби проти танкових окупаційних дивізій покладена концепція «їжака з десятками тисяч колючок», — це протипанцерна зброя т. зв. «протипанцерний їжак», складений з тисяч сталевих колючок, які вгризаються у землю й їх не можна віддaliти, якщо б ворог хотів це зробити перед наступом танкових військ. Один «їжак» коштує всього 4 000 шилінгів. Десятки тисяч уже тепер продукує Австрія. Усі важливі мости, вулиці, шляхи забарикадовуються скорими загородами.

Крім того, будують сотні бункрів з готових уже бетонових частин для складання в чотирикутникової формі з протитанковими гарматами. Ці бункри будуть уміщені в землі всюди там, де пригожий терен для нападу ворогів, і зразу готові до автоматичної дії, як лише на цей терен заїжджає ворог. Ця система заслуговує на особливу увагу теж повстанської війни поневоленого народу. Застосування «їжака» Шпаннокі «з колючками зі сталі» і «занурених у землі бункрів з готовими до стрілу протитанковими гарматами» — цікава оборонна тактика держави, яка неспроможна на

іншу, як передусім партизанську систему оборони, пов'язану теж з австрійським гірським тереном і міжгірськими долинами.

Ми вже раніше достатньо аналізували ролю повстансько-партизанської стратегії у сучасну пору розвитку модерних воєнних засобів, новітнього способу ведення війни. Наша прогноза цілком віправдалася. Зі зростом воєнної техніки росте і значення озброєного народу. Рівнобіжно зі зростом засобів масового знищення чимраз більше на кін міжнаціональних взаємин, включно зі збройними, виходить «примітивна» воєнна стратегія, в якій знову починає відогравати роль людина-лицар, а не укритий інтелектуал-гомункулюс, що натискає таємничі, нікому непричे�тному невідомі, майже «містичні» кнопки, які розв'язують масове знищення. З Божої волі, рівнобіжно з цим процесом людина знову у своїй геройчній величі шляхом усенародніх повстань, партизанської стратегії виходить на кін вирішальних подій.

Зі зростом цивілізації мусить зростати етика і мораль, щоб людина не здичавіла! Якраз трагедія сучасного людства у тому, що темп розвитку цивілізаційно-технічних досягнень не йшов впarrі зі скріплюванням моралі, а якраз навпаки. І мораль і культурний розвиток занепадали, що довело до здичавіння взаємин між націями й між одиницями-людьми. Концепція озброєного народу, повстань знову висуває в осередок — людину-лицаря, що за правду стоїть своїм життям прямо й безпосередньо з широкими народними колами, які одушевлені ідеалами правди, волі, справедливоності, національної незалежності.

Це зовсім ілюзорно леліяти мрію про кінець епохи воєн. Ми усі цього прагнемо, але це недосяжне, принаймні в нашій добі. Війна — прадавня, мабуть стихійна поява серед народів і людей і це є звичайна злуда сподіватися, що її можна в нашій добі уникнути. Після першої Світової війни, після другої це саме думали й сподівалися. В Третьому світі на наших очах безперервно провадяться війни; були війни між Ізраїлем і арабськими країнами, вони є в південно-східній Азії, є в Африці.

Суть у тому, що де в рахубу не входить атомова зброя, там далі тривають війни на наших очах. Можливо, що, з часом, у наступних століттях народи знайдуть вихід зі становища, що цю стихію, яка є типу повені, бурі, народи опанують. Але найпершою передумовою розв'язки цієї проблеми проблем — це знищити російську імперію всіх барв! Ми усі свідомі того, що Московія праг-

не світового панування, уярмлення всього світу, отже війна мусить бути, щоб її імперію завалити. Суть у тому яка? Різниця між нами і офіційним Заходом у тому, що ми уважаємо, що шлях до цього — це національно-визволюча революційна війна в середині імперії за всебічною підтримкою Заходу й протиросійського Сходу. Захід шляхом політики детанту доводить до світової війни, яку можна уникнути, поставивши карту на національно-визвольні війни — революції в середині імперії!

Це невірно думати, що світова війна вже виключена, бо, мовляв, є загроза вживання термоядерної зброї. Але ж постійно є розбудовувані нові роди зброї — поза ядерною, які створюють правдоподібність війни. Це заколихування себе ілюзією, що війни в атомовій добі не буде. Хоча була можливість хемічної, бактеріологічної війни, проте ж друга Світова війна вибухла й велася без газів і бактерій!

Московія буде прагнути до Перської затоки, бо, як кажуть знавці, їй уже у 80-их роках забракне нафти. Господарська ситуація імперії гірша, ніж тому 15 років. Господарський ріст у дійсності не лише припинений, але насправді швидко падає — технологічно СССР є далеко позаду Заходу. Китай стоїть як величезна загроза для Московії. Ідеологічно Московія в дефензиві. Більше того, вона тратить свої позиції у світі. Брутална військова сила характеризує її перевагу. Але Америка спроможна швидко її дігнати й перевищити теж у тому відношенні. З погляду сукупності своїх можливостей Америка темпом зброєння за всяких умов перевищить СССР і ССР з нею не витримає конкуренції. Відносна мілітарна перевага СССР упродовж найближчих років зникне при збільшенному озброєнні ЗСА. Тому існує серйозна можливість, що Московія намагатиметься свою хвилеву військову перевагу використати для шантажу і здобуття дальших стратегічних позицій, а також економічних користей (нафти). Існує можливість дальнішої московської агресії в Азії за поміччу її модерної «кінноти» — величезної танкової зброї, щоб опанувати азійські країни, включно з країнами навколо Перської затоки!

Західня Європа спала сном блаженних, думаючи, що морськими шляхами забезпечить собі тривало нафту з Близького Сходу, призабувши, що сухопутна сила має перевагу внутрішніх ліній і звідси небезпека замкнення Московією нафти, якщо ЗСА не сказали б — якраз в інтересі західної Європи! — свого твердого сло-

ва, заявивши, що регіон Перської затоки належить до комплексу життєвих інтересів ЗСА. Наївно уважати, що Московія має оборонну стратегію, як казав голова фракції СПД у парламенті Г. Венер. Генерал Сидоренко у підручній енциклопедії червоних старшин пише: «Советська воєнна доктрина по своїй суті є офензивна». Або маршал Шапошніков у творі «Мозок армії»: «Війна є найвищою формою й найважливішою частиною політики. Вчорашній, як і завтрашній мир є продовженням боротьби за панування іншими засобами». Не забуваймо, що в 2000 році кожний третій громадянин імперії СССР буде мусулманом. Більше того, пам'ятаймо, що понад 200 військових дорадників СССР було вбито борцями за волю!

СССР тримає в «ДДР» 20 дивізій (у тому 10 танкових), дві в Польщі, чотири в Мадярщині, п'ять у ЧССР! 10 000 танків середньої і важкої категорії стоять у згаданих країнах, з того 6 000 на території «ДДР», не враховуючи армії «ДДР». Очевидно, СССР має силу напасті на західну Європу і окупувати її. Але, поки що Москва намагається відділити політично західну Європу від ЗСА й зробити з неї свого «клієнта».

Ще треба підкреслити, що варіант «оборонної стратегії» СССР побудований на т. зв. «обороні на чужій території» — «форвертс-стратегії», що є одночасно обманом, бо як визначити, коли хто загрожений? Гітлер провокував «оборону» диверсійними групами есесів, що виконували напади на німців в Польщі й навіть на власній території під плащиком «нападу» польських вояків на німецьку радіостанцію, організував підставу для напасницької війни. Офензивна стратегія Московії зберігається нею навіть у концепції т. зв. оборони перед «нападом».

Це означає, що навіть т. зв. оборонна стратегія є офензивною, а радше, знаючи, що Захід ніколи з власного почину не буде напасником, москалі обманливо формулюють свою стратегію як «оборону на переді на чужій території». Це є обраховане на облудне виправдування (здогадною загрозою з боку НАТО) свого можливого нападу на західну Європу в становищі, коли вони вирішать, що це є їхня остання шанса використати свою тимчасову технічно-мілітарну перевагу. Отже, не можемо виключати й такої ситуації, тим більше, що хоча ватажки визнають першість політики, але в політбюрах усіх компартій російського бльоку сидять генерали й

маршали. Військова доктрина цього т. зв. бльоку є одна — російська, бо російську політику ведуть уряди сателітів і їхні компартії!

Проте ж головна увага скерована на комплекс Близького Сходу, де тепер буде розграватися основний бій!

Від твердости й рішучості ЗСА залежить дальший розвиток подій і, очевидно, невдача москалів відділити західну Європу від ЗСА.

А тим часом на фронті боротьби стоять афганці, які, підтримані Заходом і Сходом, можуть відігравати ролю прелюдії до схилу імперії у пропасть розвалу... Роля України, ключової країни поневолених націй, зростає все більше!

Перспектива завтрашнього дня

Наша аналіза міжнародньополітичного становища стосується виключно актуального її стану, сучасного напрямку політики урядів Заходу, зокрема ЗСА, яка випливає з дотеперішньої концепції рівноваги сил у світі й політики розрядки, які виявилися повним банкрутством. Рівнобіжно до цього систематично відумираючого політичного процесу визрівають нові сили в американському й інших народах світу, які йдуть назустріч концепції, яку ми з'ясували. Це нове народжується в терпіннях і труднощах, як завжди бувало. Наші ідеї зустрічають чимраз більше зрозуміння у світі, наші погляди й пропозиції частково приймають уже навіть офіційні чинники. Ми висунули, наприклад, на прес-конференції і в меморандумах до урядів Заходу у жовтні 1979 року й ще раніше бойкот Олімпіади в Москві й ми перемогли в ЗСА, Німеччині й низці інших країн світу! Низка резолюцій з боку ОН про деколонізацію, тобто розвал імперій світу — це вислід теж нашої акції. Пригадуємо, що резолюція про поневолені нації Конгресу ЗСА, про розвал російської імперії — це наша ідея! Досі вона ще не стала напрямною політики уряду ЗСА, але, як закон парламенту, до якого постійно відкликуємося, раніше чи пізніше буде поставлений як зобов'язуюча лінія закордонної політики ЗСА. На Заході не нехтують законами парламентів, хоча інколи можуть у зовнішньополітичному становищі хвилево відсувати, чи трактувати як моральний обов'язок, а не правно-політичний. Факт, що московські імперіялісти типу Солженицина намагаються тепер довести до

зміни цієї резолюції, або принаймні включути російський народ як поневолений, а не як поневолювача — говорить сам за себе! У законі Конгресу немає вирахованого російського народу, як поневоленого!

Відгомін наших акцій серед прилюдної думки й масових середників зв'язку Заходу — замітний. Об'їздка наших речників ЗСА з доповідями й пресовими конференціями мали позитивний вислід: вимога бойкоту Олімпіяди, визнання за ОУН подібних прав, як має ПЛО в ОН, вимога підтримки розвалу російської імперії мали пропагандивний ефект. Світова прилюдна думка змінюється в нашу користь, включно з настановою жидів та ісламського світу, які усвідомлюють собі загрозу московського імперіалізму для них. На Заході з'являються повісті на тему значення України, УПА, ОУН-бандерівців у боротьбі за розвал імперії, наприклад, «Девіл's алтернатів», фільм про вбивство Степана Бандери в телебаченні Бі-Бі-Сі, прихильний нашій визвольній боротьбі, а теж десятки тисяч оприлюднене популярне видання про вбивство. Або в ЗСА книжка «Екзекюшнерс» англійського автора про КГБ, де також є докладний опис вбивства С. Бандери з підкresленням цілей і шляху його боротьби, а теж про підготовку замаху на Я. Стецька, з відміченням ролі й значення ОУН у революційно-визвольній боротьбі України. Отже, наша ідея й визвольно-революційна концепція стають популярними на Заході також у такій формі. Доцільно згадати теж книгу англійця ген. Гекетта п. з. «Третя Світова війна», яка стала бестселлером, а якої центральною справою є роля України у розвалі російської імперії. Або книжка Давіда Гранта «Москов 5000» у зв'язку з Олімпіадою у Москві головною темою має також роль українців у боротьбі з Московією за УССД.

Усе це — свідоцтво того, що прилюдна думка Заходу починає усвідомляти значення України й необхідність розвалу тюрми народів. Тому немає підстав для пессімізму, а навпаки, наш час приходить і треба нам в Україні, в імперії й у світі приготуватися до активної участі у світоформуванні. Перспективу можна бачити чітко лише з ретроспективного погляду на дотеперішнє невдаче й провалене.

